

DANNY

Enorme plakater med Angelina Jolie og Brad Pitt fra filmen Mr. & Mrs. Smith hang på bygninger, reklamesøjler og posters over hele Hollywood i slutningen af maj 2005. De så sexede ud, de to skuespillere. Han med en pistol hængende i højre hånd, hun med en pistol sat ind under hendes synlige strømpebånd på venstre lår. På det tidspunkt kunne ingen drømme om at de to, kort tid efter, ville vise sig offentligt som et nyt par og at deres bekendtskab, som de stiftede under optagelserne af filmen, ville udvikle sig til en kærlighedshistorie, til en familie med mor, far og seks børn. Nej, Brad var lykkelig gift med en anden skuespillerinde, Jennifer Aniston, troede man. Faktisk så jeg Angelina på gaden i West Hollywood et par dage forinden, da jeg skulle til Staples for at kopiere nogle fotografier til min nye digtsamling på engelsk. Angelina gik forbi og kiggede på mig smilende. Jeg smilede tilbage og vendte mig om. Det VAR Angelina. Hun smilede til mig! Hun gik dér som en hvilken som helst kvinde, hun var endda almindeligt klædt, der var i hvert fald ikke noget fancy omkring hendes tøj. Og hun havde næsten ikke make-up på. Hendes smil forekom dog lidt mystisk, og jo, der var noget forførende over hendes terrestriske, astrale blik og fyldige og halvt åbne mund. Ih, hvor underligt! I dag er hendes liv noget helt andet, totalt forandret. Hun, Brad og børnene kan ikke engang gå ud af deres hjem, uden bodyguards og uden at en eller anden forbipasserende dukker op og fotograferer dem med deres mobiltelefoner.

Den dag omkring den 25. maj var jeg på vej til at købe et par sko på Hollywood Boulevard i en lille butik, som jeg havde passeret flere gange i forbifarten, og lagt mærke til at der var nogen spændende sko. Flere af dem lignende sko, man så i film fra 50'erne, min foretrukne filmperiode. Denne gang gik jeg ind i forretningen. En ekspedient kom mig hurtigt i møde og sagde velkommen. Det viste sig at han var den eneste, der ekspederede, og han var også butikkens ejer. Jeg spurgte om han havde nogen "Hollywood-sko". Jeg gad ikke købe sko, som alle mulige andre piger og kvinder går i. Jo, han havde nogen, sagde han, og hentede flere par i æsker. Jeg sad og prøvede en snes af dem, men jeg syntes ikke de var gode nok. Jeg blev helt udmattet af at prøve, så jeg besluttede at gå ud af forretningen, men på vej ud spottede jeg, i vinduet, et par brune støvletter med sløjfer på, og med hurtige skridt vendte jeg om og gik ind igen for at prøve dem. De passede perfekt. Ifølge Bill, som han hed, var de i ægte Hollywood-stil. Og prisen var svimlende lav. Støvletterne kostede kun fem dollar. Jeg blev helt vildt lykkelig efter at jeg havde betalt og nærmest fløj ud af butikken og begyndte at synge.

På vej hjem gik jeg forbi flere butikker og kastede hurtige blikke på deres vinduer, men der var ikke noget, der fangede min opmærksomhed. I La Brea standsede jeg foran en kiosk for at kigge på avisforsiderne med dagens nyheder. Der var også sladderblade og musiktidsskrifter ... Jeg blev nysgerrig, og efter et par trappetrin op, trådte jeg ind i selve kiosken for at undersøge hvor stort udvalget der var derinde. Kiosken så hyggelig ud. Den var ikke alene fyldt med aviser, tidsskrifter og tabloidblade, men også massevis af nye bogudgivelser, som jeg blev fascineret og betaget af på stedet, ikke mindst på grund af deres prangende forsider. Jeg bladede i et par bøger og druknede i deres tekster ... Og min fantasi fik et frit løb. Jeg forestillede mig at se én af mine egne bøger pynte denne og andre kiosker i Los Angeles, New York, San Francisco, Washington, Boston ... Og ikke kun kiosker, men også boghandlere. Jeg så mig selv blive interviewet på TV-kanaler, i radio, jeg havde mit flotteste tøj på, jeg var velforberedt, selvsikker, jeg formulerede mig fejlfrit, sådan som jeg havde lært på et kursus, der gik ud på at sælge sig selv på tre minutter. Læreren kaldte det at "pitche", som i dag bruges i mange sammenhænge. Kurset foregik på The Learning Annex i Hollywood, hvor man også kunne blive undervist af tidligere kendisser, som musikguru Clive Davis, forfatter, filmdirektør og producent Garry Marshall, der har lanceret stjerner som Julia Roberts, Anne Hathaway og Robin Williams ...

”Can I help you?”. Jeg blev vækket af en behagelig stemme. Det var ekspedienten.

Inden jeg trådte ind i kiosken var det ved at blive tussmørke, og jeg tænkte, at jeg bare skulle købe et musiktidsskrift og derefter skynde mig hjem, før aftenen for alvor kastede sit mørke sjal over byen. Min veninde Linda advarede om at færdes i visse kvarterer og gader efter klokken 20. Men i La Brea-området følte jeg mig sikker. Og ekspedienten hilste høfligt, smilende. Hans øjne strålede glade, hans tænder viste deres flotte konturer, hans tøj var casual, men chick. Jeg bladede i musiktidsskrifter og endte med at vælge et med Judy Collins på forsiden. Jeg havde ikke hørt om hende i mange år, efter jeg i 70'erne var til hendes koncert i Nottingham i England. Nu blev jeg så glad for at se, at hun stadig var en aktiv performer og underviste i musik. Da ekspedienten så, hvilket musikblad jeg valgte, sagde han: ”Det er et af de bedste. Folk er vilde med det i øjeblikket. Måske af nostalgiske grunde. Mange af musikere fra 60'erne og 70'erne bliver taget frem i rampelyset og får renæssance i magasinerne. Og dér kan man også finde henvisninger til steder, hvor man kan høre fed musik, al slags musik ... Personlig kender jeg et par af de opkommende bands i byen ... Deres musik er værd at lytte til. Den kan jeg anbefale...”

Ekspedienten præsenterede sig: ”Danny”.

Jeg kan ikke huske hvordan, men pludselig drøftede vi ikke alene musik, men alle mulige emner og endte med at tale om selve livet. Hans livsfilosofi lød spændende. Jeg sagde, at jeg var journalist og at jeg godt kunne tænke mig at interviewe ham. Det var han ikke så meget for, men han havde ikke noget imod at fortælle lidt ”off the record”.

Danny kommer fra Fenix i Arizona, hvor han, som han fremhævede, tog en forkert vending i livet, da han var 41 år. Den gang var han forvirret, havde ingen selvværd, følte sig fortabt, og endte med at bo på gaden i tre uger, sagde han og fortsatte:

”Jeg bevægede mig i en ond cirkel, dårlige påvirkninger, som gjorde, at jeg sank mere og mere ned mod afgrunden. Jeg indså, at de mennesker, jeg omgik mig med ikke kunne inspirere mig til en bedre og lysere tilværelse. Tværtimod. De opholdt sig i samme hul som jeg. De fastholdt min manglende evne til at gøre det godt for mig selv, til at handle.

En dag, hørte jeg en sang i en pladeforretning i Fenix, en smuk sang, som jeg ikke havde hørt i mange år. Det var Don McLeans's ”Starry Starry Night”. Jeg fik en fantastisk fornemmelse af lykke i hele kroppen. Jeg blev nærmest euforisk og fik lyst at gøre noget vidunderligt med mit liv. Jeg sang med og i løbet af et sekund vidste jeg, hvad jeg skulle gøre. Jeg vidste, at jeg måtte komme med en svær beslutning og et svært valg: Jeg besluttede at skifte miljø. At rejse væk. Rejse til Hollywood. Da jeg ikke havde nogen penge, måtte jeg bede min mor om at hjælpe mig økonomisk. Det var jeg flov over, og tænkte: ligeså snart jeg kommer til at tjene mine første penge, sender jeg pengene tilbage til hende.

Jeg kom til Hollywood. I starten klarede jeg mig med min mors penge, og det gik godt. Og jeg troede jeg kunne fortsatte sådan i lang tid. Men efter et halvt år var jeg helt flad. Det skete uventet og lige pludseligt. Der dukkede også et andet problem op - folks attitude. Dér var ikke hjælp at hente. Jeg mærkede fjendtlige holdninger, bitterhed. Ja, jeg manglede penge, og jeg befandt mig på gaden igen. Det var ikke sjovt. Jeg forsøgte at finde et arbejde og bankede på mange døre. To måneder senere smilede lykken igen. Jeg fik hjælp fra familien Weismann. De var søde og forståelige. De tilbød mig at sælge aviser og blade i deres kiosk. Jeg sagde ja uden tøven og takkede dem. Nu var jeg i stand til at restrukturere mit liv og starte på ny.

Det tog fire og et halvt år. I dag har jeg et stabilt og veletableret liv og jeg har fået mange venner. Jeg er ikke så fornuftig hvad angår penge, men jeg arbejder på at blive bedre til det og spare. Men det er lykkedes mig at komme tilbage på college, og når jeg er færdig med min uddannelse, kan jeg forbedre min økonomi. Jeg er 45 nu og går på Los Angeles City College og er i gang med at blive uddannet i ”Small Business Marketing Manager”. Mit mål er at få egen forretning om et par år. Jeg har arbejdet her i kiosken i fire år, hver dag fra 16 til 24.

Hollywood har en modstridende livsstil. Hvis du ikke har lykke med dig, kan folks adfærd ødelægge dig, hvis du tillader det. Det betyder, at når de tilbyder hjælp, så vil de have noget til gengæld. Og når de ikke får

det gengældt, bliver de meget ubehagelige og anklager dig for alt. Eksempelvis, hvis du søger et arbejde og hvis de tilfældigvis kender en person, som tilbyder et arbejde, kan de finde på at ringe til personen og sige: Lad være med at ansætte hende ... Det er et meget konkurrerende miljø. Og hvis de vil i seng med dig og du ikke ønsker det, så kan de lukke dørene for dig. Du kan nemt blive fanget i deres spind, hvis du ikke har venner eller hvis du har psykiske problemer. Så eksisterer du bare, i stedet for at prøve på at opbygge dit liv og ignorere de usunde omgivelser.

På den anden side har Hollywood meget at tilbyde. I Los Angeles regionen er der mange muligheder. Du skal bare lede efter dem og finde dem. Ingen andre vil finde dem for dig.

Jeg er glad for at jeg har haft et stærkt åndeligt fundament. Jeg har døjet med kroniske depressioner siden jeg var ti år. Jeg har aldrig søgt lægehjælp, men i stedet ledt efter åndelighed for at holde mig stærk.

Og for 18 måneder siden var jeg i stand til at blive af med en dæmon, som praktisk talt havde været i gang med at ødelægge mit liv. Det var alkoholisme. Jeg vågnede en morgen og tænkte: Hvis jeg skal opnå hvad jeg ønsker at opnå i min alder, vil det kræve stor fysisk beslutsomhed. Hvis jeg tillader denne ene svaghed til at kontrollere mit liv, vil jeg ikke have den fysiske beslutsomhed, den fysiske "drive", fordi alkohol vil tage mig og holde mig nede. Derfor tog jeg et valg. Nu har jeg været fri for alkohol i to år. Det er takket være min vilje, min stædige vilje. De første seks måneder var det ikke let, men derefter gik det glat. Og et år efter var jeg "tør" og i stand til at fokusere på min uddannelse. Jeg opnåede det som mine bedste venner ikke troede jeg kunne opnå på college. Jeg afsluttede det pågældende semester med et højt gennemsnit.

Og hvis jeg kunne opgive en anden last, en anden uvane - rygning - kunne jeg være "back in business". Det arbejder jeg på lige nu.

Jeg blev opdraget som katolik, men på grund af mit liberale syn på livet, gik jeg væk fra katolicismen. Jeg er blevet døbt igen, men nu anerkender jeg ikke nogen organisationer eller kirker. Jeg erkender kun troen på at der eksisterer en højere magt, og at den giver dig vilje, den giver dig ånd og den vil altid vogte over dig. Det tror jeg på, og min tro er stærk. Det er det som holder mig oppe. Jeg bruger min ånd, min åndelige basis til at forblive stærk. Når jeg engang imellem får depression og føler mig totalt isoleret, kommer jeg alligevel på arbejde. I den periode er jeg nødt til at skjule min personlighed, min melankoli. Men jeg bearbejder den og min tilstand, når jeg kommer hjem. Sådan kommer jeg hele tiden videre i livet. Jeg dvæler ikke i fortiden.

Jeg praktiserer også noget andet for at få det bedre. Jeg kalder det bare terapi. Den er enkel. Det er en form for asiatisk terapi. Og man behøver ikke at være buddhist og acceptere buddhistiske foreskrivelser og traditioner. Det jeg praktiserer er en metode, der er for alle, uanset hvilken religion man har eller om man overhovedet er religiøs. Man skal bare være åndelig bevidst. Man skal ikke bruge penge eller specielle redskaber for at gå i gang med det. Kun nogen almindelige ting, som man allerede har derhjemme.

Du slukker alle lysene i dit hjem. Tænder for stearinlys, åbner for vandet, så du får indtryk af at der er et vandfald i baggrunden. Så sætter du din yndlingsmusik på. Musik som du har oplevet som barn, eller som meget ung, musik som vil slette de dårlige følelser og trauma hos dit voksne jeg, eller noget andet som du plages af eller lider af. Og mens du lytter til musikken, prøv at bringe dine bedste barndoms minder tilbage. Så mærker du at denne musik fylder din krop, dit sind, hele dit væsen med lys.

Vi skifter musiksmag, når vi er voksne, men vi bliver ved med at holde af de aller første musikoplevelser. De forbliver altid sammen med os. I begyndelsen har jeg praktiseret denne metode næsten hver dag. Nu gør jeg det måske hvert halve år. Metoden udvisker alle dine negativiteter, hvis du tillader, at de bliver udvisket. Og du skal have et stærkt ønske om at få det bedre. Livet har så mange op- og nedture, og der er altid nogen eller noget der vælter dig. Men ønsket om og viljen til at gøre det bedre for dig selv, kan ingen tage bort fra dig.

Mørket var for længst faldet over La Brea, da jeg sagde farvel til Danny. Reklamerne med Angelina Jolie og Brad Pitt lyste op over Hollywoods tage. Jeg glemte alt om mine sko, mit musikblad, min bog. På vej hjem kiggede jeg ikke på de blinkende og velbelyste forretningsvinduer. Jeg var sunket i dybe tanker ... Hvor bliver man glad og føler sig opløftet, når man møder mennesker som Danny. De tvinger os, på en rar måde, at standse midt i kaos, et fortravlet liv og fortvivlelse, og i stedet tænke på meningen med livet, og på hvor meget vi skal være taknemmelige for at vi er i live, at vi kan gøre det godt.